

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 49/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpený advokátom Mgr. Jozefom Slíškom, Coboriho 2, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a občianskych slobôd a čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Nové Zámky z 2. júla 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 48/2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Nitra z 21. júla 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 55/2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Odôvodnenie:

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“). Sťažnosť bola podaná v lehote a spĺňa i ďalšie formálne náležitosti uvedené v § 20 a 49 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), s odkazom na porušenie svojich práv zaručených Ústavou

Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáhal zrušenia v záhlaví citovaných uznesení všeobecných súdov, na základe ktorých bolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby tak, že bol ponechaný vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, v dôsledku čoho bola jeho žiadosť zamietnutá, keď súdy neprijali ani alternatívne inštitúty vo vzťahu k nahradeniu väzby.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že dôvodnosť väzby bola založená na fiktívnych a ničím nepodložených hypotézach, ktoré sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom vyplývajúcim zo spisu, preto sú napadnuté rozhodnutia svojvoľné a protiústavné.

3. Ústavný súd následne posúdil obsah ústavnej sťažnosti v kontexte s napadnutými uzneseniami všeobecných súdov a dospel k záveru, že táto predstavuje zjavne neopodstatnený návrh v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu právomoc posúdiť „prijateľnosť“ návrhu pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe obsahu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a údajov obsiahnutých v samotnej sťažnosti. Ak smeruje sťažnosť proti rozhodnutiu všeobecných súdov, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám svojim či vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. kedy sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

4. Ako je z porovnania odôvodnenia napadnutých súdnych rozhodnutí a obsahu ústavnej sťažnosti zjavné, sťažovateľ v princípe len opakuje svoju argumentáciu, ktorú uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorou sa tieto veľmi podrobne zaoberali a s ktorou sa bezozvyšku vysporiadali spôsobom, ktorý korešponduje s princípmi spravodlivého procesu vzťahujúcimi sa na toto väzobné konanie; preto vo vydaní sťažnosťou napadnutých rozhodnutí nemožno vidieť svojvôľu v rozhodovacej právomoci všeobecných súdov.

5. Vo vzťahu k väzobnému konaniu ústavný súd vo všeobecnosti judikuje, že sú to predovšetkým všeobecné súdy, ktoré so znalosťou konkrétnej trestnej veci, štádia, v ktorom sa nachádza, a na základe znalostí všetkých okolností a súvislostí prípadu musia posúdiť, či existujú a trvajú väzobné dôvody. Vzhľadom na svoje postavenie sa ústavný súd v zásade nezaoberá prehodnocovaním existencie či neexistencie väzobných dôvodov. Do rozhodnutia všeobecných súdov sa cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe (ponechaní vo väzbe alebo jej predĺžení) podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak nie sú tvrdené a nedostatočne zistené dôvody väzby v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku; v posudzovanej veci ani o jeden taký prípad nešlo.

6. Sťažovateľ totiž v podstate brojil iba proti rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby, ktoré sa stalo právoplatným. Pre posúdenie predpokladov na zmenu tohto rozhodnutia o väzbe však musí byť doložený záver (sťažovateľ ho musí najskôr tvrdiť, a potom aj preukázať), že došlo k zmene pomerov a že v dôsledku toho je potrebné zmeniť i rozhodnutie o obmedzení jeho osobnej slobody. Nestačí iba úvaha o tom, či uvalenie väzby bolo alebo nebolo primerané a pod., pretože by išlo o neprípustnú reparáciu právoplatného súdneho rozhodnutia inými prostriedkami, ako pozná náš právny poriadok.

7. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť bez ústneho pojednávania bez prítomnosti účastníkov konania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2016